

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **D. H.**, zastoupené Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem Sofijská 890/31, Děčín, adresa pro doručování: Labská 137/17, Děčín, proti žalovanému: **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2007, č. j. 542/73/2/07/39, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2008, č. j. 8 Ca 118/2007 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Liberec ze dne 3. 1. 2007, č. j. 51/OOH/0541925.79/07/LDH, kterým byla žalobkyni jakožto fyzické osobě oprávněné k podnikání uložena dle § 66 odst. 2 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen zákon o odpadech), pokuta ve výši 100 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč. Žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu tím, že

v areálu RAMŠ v Sosnové, v němž se od konce roku 2005 nacházely odpady plastů, bylo minimálně na čtyřech místech zcela poškozeno oplocení, objekty bývalého seníku a teletníků byly otevřeny a nashromážděné odpady byly tedy volně přístupné a ze strany žalobkyně nebyly v rozporu s § 16 odst. 1 písm. f), § 18, § 19 a § 20 zákona o odpadech zabezpečeny proti nežádoucímu znehodnocení, zcizení či úniku. Tyto skutečnosti byly zjištěny při místních šetřeních, provedených správním orgánem ve dnech 17. 10. 2006 a 24. 11. 2006 za účelem kontroly plnění uložených nápravných opatření.

Žalobu, kterou žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného, Městský soud v Praze zamítl shora uvedeným rozsudkem. V odůvodnění k žalobním bodům konstatoval, že v daném případě byla žalobkyně sankcionována za prokázanou nečinnost, které se dopustila minimálně v době od 17. 10. 2006 do 21. 12. 2006. Předchozí sankce jí byla uložena rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 11. 2007, č. j. 542/1116/14/06/618, za nesplnění opatření uloženého pravomocným rozhodnutím inspekce. Toto však spočívalo v povinnosti předávat předmětné odpady pouze osobám oprávněným k jejich převzetí s tím, že veškerý odpad měl být odvezen do 30. 4. 2006. Jednalo se tak o jiný správní delikt, spáchaný ve zcela jiném časovém období. Žalobkyně tak nebyla v téže věci potrestána dvakrát.

Pokud jde o tvrzenou nepřiměřenost uložené sankce s ohledem na pouhou možnost ohrožení životního prostředí, soud se se žalobkyní neztotožnil. Odkázal v této souvislosti na případ, na nějž upozornil žalovaný, a v němž za podobných okolností došlo k zahoření odpadu. Stejně jako v souzené věci, byl objekt bez dozoru a nezabezpečený v souladu se zákonem. Z fotodokumentace založené ve správním spisu je evidentní, jak může být sankcionovaný delikt nebezpečný pro životní prostředí. Z hlediska případné moderace trestu soud shledal, že uložená pokuta byla úměrnou k výši pokut ukládaných žalovaným v obdobných věcech a došlo tak k zohlednění zásady proporcionality.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. Uvedla, že uložená sankce je neadekvátní danému stavu. Soud poukázal na možnost zahoření odpadu, jedná se však o pouhou hypotetickou úvahu, protože v daném případě k ničemu takovému nedošlo. Taková pokuta je tak zjevně nepřiměřená. Nebyla zohledněna doba, po níž byl objekt nezabezpečený, a dále okolnosti, za jakých k tomu došlo, spočívající v soustavném vloupávání do objektu, krádežích okapů, rozvodů a vybavení. V úvahu též nebyl vzat charakter odpadu, který se na místě nacházel. Výše ukládané sankce musí zohledňovat míru a závažnost porušení zákona v konkrétním případě. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně též požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť po provedení nezbytných procesních úkonů následujících po předložení věci rozhodl přímo ve věci samé.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na další případ zahoření téhož odpadu, původně přepraveného žalobkyní ze Spolkové republiky Německo a uskladněného v zemědělských objektech v Černousech – Boleslavi, dne 7. 2. 2009. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou nezohlednění závažnosti porušení povinností žalobkyně, míry jejího zavinění a okolností, za nichž došlo k protiprávnímu jednání. Správní orgány uvedly, jaké zjištěné skutečnosti vzaly v úvahu ve prospěch i neprospěch žalobkyně a tuto úvahu shledal městský soud dostatečnou. V daném případě tak byla posouzena jak délka doby, po níž nebyl objekt zabezpečen (4 měsíce), tak skutečnost, že provedení nápravy nebylo nijak složité, ani nevyžadovalo vysoké náklady. Bylo přihlédnuto k velkému množství odpadů (cca 1300 tun), i k charakteru odpadů (plastový odpad z uživatelské sféry s obsahem příměsí, který nelze bez vytřídění dále využít). Jednalo se přitom již o třetí porušení zákona ze strany žalobkyně. Na druhé straně správní orgány přihlédly k následnému provedení opatření za účelem odstranění protiprávního stavu. Uložená pokuta je v jedné desetíně rozpětí zákonné sazby (§ 66 odst. 12 zákona o odpadech). Městský soud se též řádně zabýval otázkou potenciality ohrožení životního prostředí.

Výše uložené pokuty vyplynula z řádného posouzení závažnosti ohrožení životního prostředí protiprávní činností žalobkyně, přičemž správní orgány použily pro její stanovení relevantní kritéria. Ani kasační soud tak předmětnou sankci nepovažuje za nepřiměřenou.

Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky žalobkyně nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2009

JUDr. Lenka
Kaniová
předsedkyně senátu